

Sygn. akt II CSK 78/19

POSTANOWIENIE

Dnia 31 lipca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z powództwa M. B.

przeciwko W. B. , Z. N., J. T.

i A. G.

o uzgodnienie treści księgi wieczystej,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 31 lipca 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanej W. B.

od wyroku Sądu Okręgowego w S.

z dnia 19 września 2018 r., sygn. akt I Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 19 września 2018 r. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powołała się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej.

W judykaturze Sądu Najwyższego zostało wyjaśnione, że przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej oznacza, iż dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Sytuacja taka w szczególności istnieje wtedy, gdy bez wątpienia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesiony środek zaskarżenia. Pamiętać przy tym trzeba, że oczywiste jest to, co jest widoczne bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Skarżący musi wobec tego wykazać, że orzeczenie zapadło z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na pierwszy rzut oka, bez konieczności przeprowadzenia bardziej szczegółowej analizy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08,

nie publ., z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, nie publ. i z dnia 13 marca 2017 r., I CSK 596/16, nie publ.). Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej należy wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom, były więc dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000, V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156).

Bliższa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej nie pozwala przyjąć, by była ona - w powyższym rozumieniu - oczywiście uzasadniona. Skarżąca nie wykazała, że zastosowanie art. 5 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (jedn. tekst: Dz. U. z 2018 r., poz. 1916 ze zm., dalej jako: „u.k.w.h.”), art. 6 ust. 1 i 2 oraz art. 10 ust. 1 u.k.w.h. lub art. 382 k.p.c. było - w okolicznościach sprawy ustalonych przez Sądy obu instancji - oczywiście błędne lub doprowadziło do tego, że zaskarżony wyrok jest oczywiście nieprawidłowy.

W sytuacji, w której umowa sprzedaży z dnia 12 sierpnia 2011 r. została zawarta przez powódkę z małżonkami A. i E. S., chociaż w księdze wieczystej nieruchomości, jako jej współwłaścicielka, ujawniona była tylko A. S., nie można przyjąć, iż oczywiście błędny był wniosek Sądu Okręgowego, iż w świetle art. 5 u.k.w.h. istotne było to, że nabycie nastąpiło (także) od A. S. i było to wystarczające do działania rękojmi wiary publicznej ksiąg wieczystych. Podobnie nie można mówić o tym, że Sąd Okręgowy oczywiście naruszył art. 6 ust. 1 i 2 u.k.w.h. Nie jest oczywiście błędne jego stanowisko, że dla oceny dobrej wiary powódki, jako nabywcy, w świetle art. 6 ust. 1 i 2 u.k.w.h. bez znaczenia była jej wiedza o tym, że wcześniej A. S. zawarła warunkową umowę sprzedaży nieruchomości, skoro wiedziała ona także, że nie doszło do zawarcia umowy przyrzeczonej przenoszącej własność i niezgodności z tego powodu stanu prawnego ujawnionego w księdze wieczystej a rzeczywistym stanem prawnym nieruchomości. Taka niezgodność w tym zakresie powstała później wskutek zasiedzenia udziału w nieruchomości, ale w

tym zakresie skarżąca nie podważa oceny dokonanej przez Sąd drugiej instancji co do tego, że powódka pozostawała w dobrej wierze.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

jw